

„ma ollen õige wastuse sanud. Ma peaksin teie fowimise eest tännama; agga se olleks eennam mo mele järrel ollewad, kui teie sedda mitte pol-lets mulle öölnud.“ Ta liisjas weel mõnne fib-beda sõnna senna jure, mis läbbi ta ennese mele-haigust Naatsareti Jესuse wasto mõista andis, kes Issa auupaistus ja temma ollemise märk on.

Waikeste ning lahkeste panni ristiiunnimene ennese käre rahhotuma Juida mehhe ölla peale, ööldes: „kas teie seadus ka innimest enne hukka mõistab, kui temma asji on järrel kulatud?“

„Mis teie sellega mõtlete?“ küsis perremees. „Üksi sedda“, ütles wöeras, „kas teie ollete ka ialgi selle mehhe ello-, ollemise- ja õppetusega püüdnud tuttawaks sada, sedda teie hukka mõistate, wõi mõistate sedda agga hukka ilma läbbikat-sumata?“

Wihhane näggo paistis lühhiteise aja Lewi palle pealt wälja, agga rutto waigistas ta omma tust-jat meelt ja ütles: „sedda küsimist tahhan ma teile teine furd ärrawastata. Sago se asji se puht rahhõle jätud ja ärraunnustatud.“

Agga ta ei wöinud rahho jäda egga sedda unnustada, ja weel selsammal õhtul räkis ta isse-ennesega, kui ta kirjutes-kambriis eddasi ja taggasi kõndis:

„Kas se polle imme, tänna jäi õigus paggana pole, sest se on tõssi ma polle ialgi püüdnud Naatsareti mehhest luggeda, et ma temma luggu

mõistaksin, agga eddespidi ei pea legi mulle wöima öölda, et ma temmast ei tea. Ma tahhan ennast wäggise luggema sundida, et ma selle sinnede pettise luggu nisammuti tundma saan, kui selle teise pettise Muhamedi luggu. Seta tahhan ma omma aega nüüd prulida, ja siis wöin ma parram ennese kristliko sõbra temma usso-õsituste ning rummaluse pärrast õnnetegi õppetada, kui ma küll eht sedda ta ebbausjust täieste ei sa ärra-pöörda.“ Nende sõnnadega keras Lewi ramato kappi luffust lahti, otsis ja leidis w a n n a perrekonna Piibli. Kui ennese käre ta peale panni, olli se, kui puduks ta kellegi rojase külge. Ta seisatas: „Ei, mitte müüd,“ ütles ta, „ma ollen nüüd wihhane ja rahhota, eht mul küll selge õigus on. Homme tahhan ma sedda asja rahhoga peale hakata. Seta liiskas ta Piibli järsto jälle taggasi ta endise paika.“

Üks hommiko läks teise järrel eddasi, innimene olleks wöinud mõelda, et uhke mees ennese kärmast tõutust kahhetes; agga se polnud mitte nõnda. Hilja ühhel õhtul umbest nädala pärrast, kui kõik maja rahwas olli rahho sees, astus Lewi, lamp peus omma kambri ja panni usse ennese takka luffu, Ta wöttis Piibli kappist wälja ja istus laua äre luggema. Ta löt ramato äkkitselt lahti ja filma ette tullid need sõnnad: „m i n n a e i häbbene mitte Kristuse armoõppetusest, sest se on Jummal wäggi õnnistuseks